

Imaórák

1.

Legyetek szentek!

2020. november

Szeretnék

Csak egy parányi méccsé lenni,
mely bevilágít egy szobát –

Csak egy szál deszka-híd lenni,
mely szakadékot ível át –

Csak egy kanálka mézzé lenni,
legyen az élet édesebb –

csak egy segítő kézzé lenni,
mely teszi, amit tehet.

Szent-Gály Kata

Ajánlás:

Legyetek szentek! – a Szentírást olvasva gyakran szembesülünk Teremtőnk felszólításával, elvárásával. De hogyan csináljuk? Gyarlóságunk ismeretében van-e esélyünk erre, egyáltalán kik is a szentek, mit takar ez a fogalom? Novemberi imaóránkon ezzel a szándékkal gondolkodjunk életünkről, Isten-kapcsolatunkról.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

2004 tavasza óta több mint 200 alkalommal találkoztunk, hogy imaóráink keretében hitünkről, életünkről, Isten-kapcsolatunkról együtt gondolkodjunk, és együtt imádkozzunk, énekeljünk. A tíz éves jubileumi alkalomra egy könyvet is összeállítottam a legszebb – többségében elhangzott anyagokból. Többen hiányolták belőle az általam mondott gondolatokat – megtisztelő számomra ez a figyelem. Nos, úgy gondoltam, hogy egy-egy imaóra teljes anyagát füzet-sorozat formában is elérhetővé teszem az érdeklődők számára.

Az ideai szorongatásban talán különösen is lelki segítség lehet, ha a felvetett gondolatokat újra és újra „megbeszéljük magunkkal” és az Úrral!

Plébániai közösségeinket, programjainkat ellehetetlenítette a járvány, az első füzet anyaga a 2020 novemberi imaóránk tematikája – lett volna... Ez is erősített abban, hogy ezt a sorozatot elindítsam.

Bízom abban, hogy sokakhoz eljut, igény szerint fogjuk sokszorosítani. Kívánom, hogy akik kezükbe veszik, válják lelki hasznukra, hitük erősödésére – nem utolsósorban a keresztény irodalom felfedezésére és értékelésére ez a kezdeményezés!

2020 adventjén

Imaóra – 2020. november

Legyetek szentek!- ez mai imaóránk mottója. Mind az Ószövetségben, mind az Újszövetségben többször is találkozhatunk ezzel a felszólítással, ha nem is mindig így - szó szerint. De mit is jelent ez? Ki a szent, mik a szentség jellemzői? És főleg: hogyan vonatkozik ez ránk, mai emberekre? Hosszú-hosszú imaóra-sorozatunkban ezt a témát már jó pár vonatkozásában érintettük. Ma kifejezetten a *szent*-ség fogalmával, saját szentté válásunk feltételeivel, körülményeivel foglalkozunk, erről gondolkodjunk! Idézzünk először a Leviták könyvéből, majd Péter leveléből:

¹Az Úr így szólt Mózeshez: ²„Szólj Izrael fiainak egész közösségéhez és mondd meg nekik: Legyetek szentek, mert én, az Úr, a ti Istenetek szent vagyok. ³Mindenki tisztelje anyját és apját. Tartsátok meg szombatomat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ⁴Ne forduljatok a bálványok felé, és ne öntsetek magatoknak ércből isteneket. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. (Lev 19)

Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, ¹⁵hanem - mivel ő, a Szent hívott el titeket - magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban, ¹⁶úgy, amint meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1 Pét 14)

Isten az Ő képmására teremtett bennünket. A szentté válás leginkább istenképűségünk kiteljesedését jelenti. Az utat ehhez Jézus megmutatta nekünk, csak ezt kell követnünk, még hozzá következetesen és hűségesen. De emberi példák is vannak szép számmal, akiket Egyházunk élénk állít, akiknek életszentsége minta lehet számunkra.

Először járjuk körül a fogalmat: kik is a szentek?

Kik a szentek? 1. (Forrás: internet)

Az Ószövetségben egy valakit neveznek szentnek: magát az Istent. Az Újszövetségben azt látjuk, hogy a szent jelzőt emberre is elkezdik alkalmazni: Pál apostol szentnek hívja a keresztény közösségek tagjait. Erről a római, az efezusi és a tesszalóniki híveknek is írt. (vö. Róm 16,2; Ef 1,1; 1Tessz 4,2-3).

Mire gondol ezzel? Arra, hogy aki hisz, az a hitében különlegesen Istenhez kapcsolódik. A keresztség révén „megszentelődik”, vagyis részesedik Isten szentségében. Szentnek lenni tehát ennyit jelent: Istenhez tartozni, az ő szentségéből részesedni.

A Katolikus Egyházban az idők előrehaladtával azokat kezdték kiemelt módon szentnek nevezni, akik vagy életük feláldozásával (vértanúk), vagy a

Krisztus mellett való hűségükkel, a szenvedésben való kitartásukkal, a tetteikkel és példájukkal (hitvallók) tanúságot tettek a hitükről.

A középkorra a „szent” jelző teológiai és jogi tartalmat is nyert. Ha valakinek az élete példaszerű volt, s halála után az Egyház megbizonyosodott arról, hogy üdvösségre jutott (pl. csoda történt a közbenjárására), akkor először népfelkiáltással, később hivatalos egyházi eljárással szentté nyilvánították („avatták”) az illetőt. Ez azt jelenti, hogy kimondták: ő már az üdvösség állapotában van, élete és tettei pedig példát jelentenek a hívek számára, ezért tisztelettel adózik iránta az Egyház (ez abban nyilvánult meg, hogy emléknapját bevezették a naptárba).

Még később megkülönböztették a „boldogokat” és a „szenteket”. Mind a boldogok, mind a szentek az üdvösség állapotában vannak, életük pedig példakép. A különbség az közöttük, hogy a boldogokat csak egy helyi egyház (pl. Boldog Özsébet a lengyel és a magyar egyház, illetve a pálos rend) részesíti liturgikus ünneplésben (az emléknapján róla emlékeznek meg az imádságokban), míg a szenteket (pl. magyarországi Szent István királyt) az egész Katolikus Egyház megünnepeli.

....

Amikor az imádságban a szentekhez fordulunk, ez történik: megkérek egy keresztény testvért, egy evilágból már elköltözött embert, hogy (mivel a szentekről hisszük, hogy már Istennél vannak) járjon közben, imádkozzon érttem. Így tehát a szenteket nem imádjuk. Kérjük őket, hogy imádkozzanak velünk együtt. Azt kérjük tőlük, hogy értünk, szeretteinkért, azért az ügyért, amit megosztunk velük, ők is imádkozzanak az Istennél.

Saját szentté válásunkért így imádkozunk:

Mindenható Istenünk! Gyűjtsd fel szívünkben a szeretet tüzeit, hogy szereteted által szentté legyünk! Add nekünk az irántad való szeretetet és az emberek felé forduló önfeláldozó szeretetet! Megdicsőült szentjeid csodálatos élete adjon erőt, hogy felismerjük hivatásunkat és magunk is jellé, szereteted, jóságod jelévé váljunk a világban! A szentek és boldogok életpéldája újítson meg minket a vallásosságban, hitünk gyakorlásában és az evangélium megélésében! Segíts minket Istenünk, hogy úrrá tudjunk lenni emberi gyengeségeinken, legyőzzük bűneinket és szentek legyünk! Ámen.

Boncolgassuk tovább a szentség fogalmát: mit is gondolunk a szentekről?

Kik a szentek? 2. (Forrás: internet)

Egy szellemes újságírónak különös ötlete támadt. Kiment az utcára, több járókelőt megállított, és ezt kérdezte tőlük: Találkozott-e már életében szenttel? Természetesen a megkérdezettek különböző válaszokat adtak. Például ilyesmit: az én környezetemben csupa normális emberrel találkozom, szentet nem ismerek. Őket a múzeumokban, vagy a templomokban kell keresni... Más valaki így vélekedett: szomszédomban lakik egy házaspár. A férj mindkét lábát levágták, és immár tíz éve gondozza nagy türelemmel a felesége. A férfi csak azzal a feltétellel egyezett bele lába amputálásába, ha vállalja gondozását a felesége. Vállalta. Én ezt az asszonyt szentnek, a hitvesi szeretet hőségének tartom.

Ha röviden akarjuk meghatározni a szentség mibenlétét, ezt kell mondanunk: Azok a szentek, akik Istenhez tartoznak. Szent az az ember, aki az Istentől kapott ajándékokat a szeretet mozdulatával tovább adja embertársainak. Ezt a magatartást semmiképpen sem nevezhetjük abnormálisnak. Tévedés lenne ugyanis azt képzelnünk, hogy az Istenhez fordulás egyet jelent a földi élet megvetésével. A szenteket nem nevezhetjük a földtől elszakadó, elidegenedett lélettágadóknak. Simone Weil azt mondja: Ők „nem elszakadni akartak a világtól, hanem éppen ellenkezőleg, visszatalálni annak forró magjába, középpontjába. A puszta felszín szükségszerű hidegéből, megosztottságából, számkivetettségéből a valóság oszthatatlan szívébe”.

Akiket szentnek tartunk, tehát ugyanolyan emberek, mint mi, csak bennük van valami többlet. Hogyan is volt az előbbi szövegben? „*Szent az az ember, aki az Istentől kapott ajándékokat a szeretet mozdulatával tovább adja embertársainak.*” Azt gondolom, ez nagyon jó megközelítése a szentség fogalmának. Isten a szeretet, ahogy János apostol összefoglalja evangéliumát, tanítását. Ez a két szó – Isten és szeretet – keresztény életünk sarokkövei. Ha világos számomra, ki is az Isten, akkor a szeretet megélése nem okoz nehézséget.

Igen ám, de emberből vagyunk, szabad akarattal és rosszra hajló természettel rendelkezünk. És ez bizony keresztbe tesz szentté válásunk útján. Nagyfokú tudatosság kell és kegyelem, hogy célt ne tévesszünk. A következő fohászt az interneten találtam. A forrás szent István király imájaként jelzi – ebben nem vagyok biztos –, de a tartalma aktuális, ha komolyan gondoljuk, segít szentté válásunkban.

Szent István király imája

A mélységből kiáltok Hozzád, hallgass meg Uram!
Taníts meg, hogy kell könnyezni a meg nem érdemelt örömben, s hogyan kell örülni a megérdemelt könnyben.
Adj erőt, hogy kevélységem csillogását elhomályosítsam, s az alázatosság színtelenségét okosan csillogtassam.
Taníts meg, hogyan kell a gyengékhez lehajolni, s hogyan kell féktelen erővel egyenesen állni.
Adj erőt, hogy fölényesen legyőzzem a testet, s alázatosan megadjam magam a léleknek.
Taníts szelíd szóra, ha bántások érnek, s hideg mosolyra, ha jogtalan dicsérnek. Adj erőt napközben, hogy el ne fáradjak, s fáradságot este, hogy rögtön elaludjak.
Taníts meg lendülni, ha Rád találtam, s hirtelen megállni, ha utat hibáztam. Ne add meg mindig, amit nagyon kérek. Taníts bátor lenni, mikor nagyon félek. Engedd a világot megvetve szeretni, csak magadat ne hagyj soha elfeledni. Ez a kívánságom, ez maradjon végleg, de ha másként szólnék, nagyon szépen kérek, ne neheztelj reám, ne fordítsd el orcád, hiszen a mélységből kiáltok fel Hozzád.

Gyarló emberek vagyunk, de vágyódásunk Istenhez emel – ezt fejezi ki énekünk:

Oldani, Uram, s oldódni vágyom. Üdvözíteni és üdvözülni vágyom.

:// Alkotni, Uram, s alakulni vágyom. ://

Ékesíteni, s ékesedni vágyom. Dalolni, Uram, s dallá lenni vágyom.

:// Követeddé lenni, s érted tenni vágyom. ://

Lámpád vagyok, ha látsz engem. Ajtód vagyok, ha zörgetsz bennem.

:// Ki látod, mit teszek, hallgass el engem. ://

„Egy Istenarc van eltemetve bennem”- mondja Reményik Sándor. Halhatatlan lelkünk Isten egy kis darabkája. Földi létünk, emberi életünk viszontagságai ezt gyakran elhomályosítják bennünk. Nagyfokú tudatosság szükségeltetik, hogy ezt ébren tartsuk magunkban. Hamarosan advent, karácsony: „az Ige testté lett és köztünk lakozott”. Isten közel jött az emberhez, hogy az ember eltaláljon Őhozá.

Gyombolai Márton: Úgy szeretnénk...

(1996 karácsonyán)

Úgy szeretnénk megérteni mindent,
Úgy szeretnénk átfogni az Istent!
Hiszen ki a Végtelennek része
Visszavágyik mindig az egészbe.

Betlehemi rege arról üzen nékem,
Hogy az Egész ott lehet egy részben.
Csak egy jászol, csak egy nyaláb szalma,
Bamba barmok barlang-birodalma
És egy apró tehetetlen gyermek
Helyt adhat a végtelen Istennek,
Mert egy vágyó, nyitott emberszívben
Elférhet és otthon van az Isten!

Ahány ember, annyi szíven zörget,
Így szeretné átjárni a földet.
Minden szívnek kicsit más az útja,
Hogy hányféle a Teremtő tudja.
A "keskeny" út mégis elég széles,
Jászoltól keresztül s a feltámadásig,
Amibe a Gonosz foga belevásik.

Így mehetünk együtt, gyakran vitatkozva,
Mégis közös célért, egymás kezét fogva,
Amíg meg nem leljük azt a Végső Kincset,
Ahová elindít s elkísér a Kisdéd...

Gondolkodásunk az értelmezéstől lassan áttért a személyes utunkhoz:
Én hogyan, s miként válhatnék szentté. Mert mindannyian ezt szeretnénk! De
mit és hogyan kellene tennünk ez ügyben? Valóban a tevékenység az, ami
segít? A pörgés? Nem biztos... Néha meg kell állnunk életünk egy-egy
pontján – lehet ez az újév kezdete is –, és vissza és előre néznünk, honnan
jöttünk és hova tartunk. A spirituális úton rajta vagyunk-e, és haladunk-e rajta
– örök célunk felé?

Lelkem egy kérés tölti be mostan:
Add Uram, hogy a jövő napokban
legyen majd időm... a Te számodra,
és legyen időm – magamnak – másnak,
mindig azoknak, akik az úton
énvelem járnak.

A te számodra? – Nem kérem így, nem.
Hagyd szomjú kelyhem beléd merítenem
Te örök forrás: Ajándékozz meg
Te engem egy mély lehetével
Szentséggel teljes örök idődnék.

Lecsendesülve, beléd merülve
magam számára is jut idő majd:
kicsit megállni,
magamba szállni,
kézösszetenni, gyűjteni, venni,
mélyebbre jutni, csendben is lenni.
Akkor, csak akkor leszek majd gazdag!
Tékozló kézzel lesz amit adjak!
Másoknak áldás így lehet utam.
Így kérek időt új évre, Uram.

Az időre a szeretet megvalósításához van szükségünk:

Urunk, Jézus Krisztus! A te életutad és főként keresztutad azt tanítja nekünk, hogy nem kitalálnunk kell a szeretetet, hanem rá kell találnunk a szeretetre és rá kell lépnünk a szeretet útjára. Nem kitalálnunk kell azt, hogy miként szeressünk, hanem azt kell tennünk, amit te is cselekedtél: szeretetből odaadtad, felajánlottad magadat Istennek értünk, emberekért. Önként tetted ezt, szeretetből, ahogyan minket sem kényszerít semmilyen külső törvény. Erre egyedül a szeretet szívünkbe írt törvénye indít minket. Segíts minket, hogy ne csak szóval hirdessük a szeretet parancsát, hanem megtegyük mindazt, amit a szeretet törvénye kíván. Ámen.

Általában tele vagyunk jó szándékkal, valóban szeretnénk felsőbb osztályba lépni, előbbre jutni Isten útján. De a minket körülvevő világ óriási energiával ez ellen dolgozik. A továbblépés sokszor lehetetlennek tűnik.

Bódás János: *Lehetetlen*

Te azt mondod, hogy lehetetlen
És leereszted a kezed,
Csüggedt-fásultan belenyugszol:
Ha nem lehet, hát nem lehet!

Te azt mondod, hogy lehetetlen
S befagy az ajkad, a szíved,
Már alig mersz, s kihal belőled
Minden nagy, hősi lendület.

S miattad dúlhat itt a gazság,
Fertőzhet a bűn, a kapzsiság,
Hagyod, hadd rohanjon vesztébe
Dühödt örültként a világ.

Hát mit tehetnék? Nincs hatalmam;
Se szó, se vér, se könny, se jaj,
Se ész, se fegyver nem segít már,
Se ezer nábob, se arany...

Legyen mi lesz... ha ég az erdő,
Ki oltja el, s mit ér a gát,
Ha a tenger kilép medréből,
S örültként dobálja magát?

Lehetetlen, – hát lehetetlen!
Méreggel, átokkal teli
A világ, – szenny, láz, kelevény már!
Lehetetlen megmenteni.

Így szólsz, mert hitvány, nyavalyás vagy,
S tapló van melleden belül.
És nem tudod, hogy a hívőnek
A lehetetlen sikerül!

Szavára forrás kél a pusztán,
A néma szól, a béna megy,
Manna hull, a hegyre hág a tenger,
Vagy a tengerbe lép a hegy!

Szeretet lesz a gyűlöletből,
A büszke megalázkodik,
A kapzsi ingét odaadja
S a káromló imádkozik!

Vízen járhatsz, tűzön mehetsz át,
Ha hiszel! – s mindez nem mese,
Példák beszélnek, nézd, körülvesz
A „bizonyosságok fellege“!

Higgy, és minden lehet! Ne ejtsd
Le csüggedt-fáradtan fejed,
Lehet béke, lehet bocsánat,
Új élet, jóság, szeretet...

Erő, fegyver, ész, pénz, ravaszság,
Könyörgés, – semmi nem segít:
De megmentheti a világot
A legnagyobb erő: A HIT!

Jelen világunk tendenciáit figyelve sokszor valóban reménytelennek látszik keresztény értékrendünk megvédése. Néha hitünkben is elbizonytalanítanak a ránk zúduló támadások. Olyan érzésünk van néha, mintha Isten aludna, nem figyelne ránk.

Lackfi János: *Mondd csak, hol vagy, Uram?*

Kerestelek fűben-fában-virágban,
de csak természettudományos megfigyelésekre
találtam, meg jujdeszép pillanatokra,
pedig vártalak!

Kerestelek a gyermekem szemében,
amely egyben az én szemem is volt,
magam néztem vissza magamra,
átéreztem a borzongató nagy folytonosságot,
a nemzedékről nemzedékre áramló erőt,
de ott se voltál!

Kerestelek apám halálakor sírásokban
meg torokszorulásokban, a széteső test
kétségbeesésében, a remény és rémület közti
szakadékokban, gondoltam, csak előbújsz
már végre!

Kerestelek az Igében, de csak csűrés-csavarást
találtam, értelmezések értelmezéseit,
furfangos retorikákat, nem tudtam,
a labirintus melyik ágában találkozhatom veled.
Kerestelek a közösségben, derék emberek
voltak ott, de éppolyan szárnalmasak
és töredezettek, mint én, egyikben sem
láttam arcodat.

Mondd csak, hol voltál, fiam?
Üzentem fűvel-fával-virággal,
de el voltál foglalva a vizsgálódással,
gyermeked szemébe titkot rejtjeleztem,
de az apai büszkeség elfedte,
vigasztaltalak volna apád halálakor,
de a sürgés-forgás, dohogás lekötött,
nem értél rá meghallgatni engem,
könyvbe bújtam kedvedért,
de nem bíztad rá magad a betűkre,
szimatoltál, értelmezgettél, mérlegeltél,
folyton visszahőköltél, pedig ha az egyik
lépőkőre nem teszed rá lábadat, a következőt

nem éred el, szétosztottam magam
a közösségben, de te mindig a hiányokat
lested, nem az emberekben fellelhető
mozaikköveimet.

Ha suttogok, túlharsogsz,
ha kiáltok, megrémülsz vagy kegyetlennek tartasz,
az egód mindig ott ugrál közted és köztem. Ha néha
félreállítanád, tudnánk végre beszélni.
Úgy vágyom rád!

Istent nem tudjuk a mi kategóriáink, elvárásaink szintjén megköze-
líteni. Ő más úton közelít hozzánk. Ha a mi sablonjainkba próbáljuk
belegyömöszölni, sosem fogunk találkozni Vele. Alázat, ráfigyelés,
ráhagyatkozás kell, akkor majd megszólal, mi több megmutatja egyéni
utunkat, ami majd elvezet Hozzá. Igen, az egónk néha nagy falat épít közénk
és az Úr közé. És ezt a falat tudatosan le kell bontanunk! Például imával:

***Uram, Jézus Krisztus! Add nekem kegyelmedet, hogy akkor is
boldognak érezzem magam, ha hitem miatt szavakkal vagy cselekedetekkel
bántanak. Egész életemmel téged akarlak szolgálni. Add nekem a hit
ajándékát és a hithez való hűség kegyelmét! Növelj hitemet! Tudom, hogy
hitből fakadó jócselekedeteimmel biztosíthatom üdvösségem. Tudom, hogy
hitből fakadó imáimmal segíthetek másokat az üdvösség útján. Segíts, hogy
tetteim és szavaim dicsőséget szerezzenek neked, aki mindenkit az
örök életre hívsz. Ámen.***

Jézus földi életében szinte minden szituációban megmutatta, tanította,
mi a helyes út, amin járnunk kell. Keskeny utat mutatott, keresztes utat, de
csak ez vezet el a célunkhoz, az Atyához. Csak ez lehet a szentté válásunk
útja. Az **itt és most szeretet** útja, ami csak ritkán torkollik hősi, kimagasló
helytállásba, esetleg vértanúságba. Nekünk általában nem ez az utunk. De a
mindennapokban, a saját viszonyaink közepette igenis, mindenkinek adott a
lehetőség a szentté váláshoz.

Hol kezdődik a Mennysország?

Albert Schweitzer nyomán

Élt valahol egy kicsi, hétköznapi szent, aki sok éve már igen boldog és megelégedett életet folytatott. Egy nap, amikor éppen a piszkos edényeket mosta el a kolostor konyháján, egy angyal jött hozzá és így szólt:

- Az Úr küldött engem, hogy megmondjam neked: itt az idő, hogy az örökkévalóságba költözzél.

- Hálásan köszönöm az Úristennek, hogy ennyire a gondomat viseli - válaszolt a szent -, ám látod, milyen halom mosatlan edény vár még rám. Nem szeretnék hálátlannak bizonyulni, de igen örülnék, ha a Mennysországba való menetelt kissé elhalaszthatnám.

Az angyal bólintott a szent kérésére, majd csöndesen és alázatosan eltűnt. A kis szent pedig folytatta a mosogatást, mintha mi sem történt volna. Aztán még sok mindent tett-vett heteken, hónapokon át, amikor egy reggel újra megjelent az angyal nála. A szent éppen a virágokat kapálta a kertben. Mindjárt mondta is az angyalnak:

- Látod, mennyi gaz van ebben a kertben! Az örökkévalóság biztosan tud még egy picikét várni rám!

Az angyal mosolygott és ismét eltűnt szótlanként. A kis szent befejezte a munkálatokat a kertben, de aztán rengeteg tennivalója akadt. Mind el kellett végeznie. A kórházba betegek ápolására hívták. Éppen egy magas lázban szenvedő beteget itatott meg, amikor újra megpillantotta maga mellett az örökkévalóság angyalát. A kis szent kitérte karját a betegek felé, mintha azt akarta volna mondani:

- Látod, mit csináljak? Itt hagyhatom ezeket a szegény betegeket? Amikor este a kis szent végre cellájába térhetett pihenni, s végignyúlt a kemény deszkákon, ijesztően öregnek érezte magát, sajgott a teste a fáradtságtól és így imádkozott:

- Ó Uram, most már igazán elküldhetnéd angyalodat, ha szívesen látsz a Mennysországban!

Még be sem fejezte a kérést, máris ott állt az angyal az ágya mellett...

Így szólt hozzá a kis szent:

- Kész vagyok, hogy hazatérjek a Mennysországba!

Az angyal erre is bólintott egy nagyot, és csöndesen megszólalt:

- Mit gondolsz, barátom, egész idő alatt hol voltál?

Legyetek szentek! Ebbéli igyekezetünkben sok akadály, nehézség hátráltat, de az Úr szurkol nekünk és segít. Csak komoly elszánást, igyekezetet vár tőlünk. Szentté válásunk nem öncélú, nem individualista, hiszen önmagunkban ez lehetetlen. Mindig emberi kapcsolatainkon keresztül realizálódhat csak! Csakis az embertársaink felé megvalósuló szereteten keresztül születhet meg. Hogy is olvastuk egyik mai szövegünkben? „*Szent az az ember, aki az Istentől kapott ajándékokat a szeretet mozdulatával tovább adja embertársainak.*”. **Én azt szeretném, azt kívánom, azon munkálkodom, hogy legalább egyházközségünkben - ebben az értelemben minél több szentet tisztelhesünk!**

Úgy legyen!!!

Esti imánk legyen egy ének:

Látod, újra este van. Hozzád száll most halk szavam.

Mindenségnek Istene, Téged dicsér énekem.

Köszönöm ezt a napot. Annyi szépet, s jót hozott!

Köszönöm a napsütést, fényét szórja szerteszt.

Refr: *Kérlek, ó, jó Uram, add meg, fényeddé váljak, jeled lehessenek!*

Kérlek, Szentlelked küldd el, Ő vezessen végig, végig egész életemen!

Szeretném, ha szeretnél, s minden szavad érteném,

Életemben követném, s végül Hozzád érkezném.

Refr:

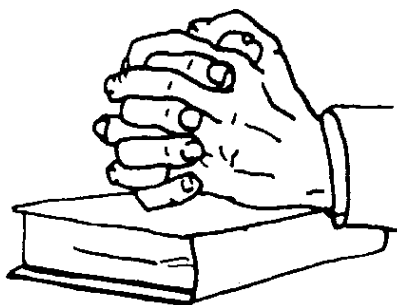
Uram, mindent köszönök, bánatot és örömet!

Legyen rajtam szent kezed, óvjad, védjed életem!

Látod, újra este van. Hozzád száll most halk szavam.

Mindenségnek Istene, Téged dicsér énekem.

Refr:

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia
Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László
képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda